

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1080/2024
02.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца „PROZONE“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Александар Ковачевић, адвокат из ..., против туженог „PRORET“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Горан Делић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 27.865.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 777/24 од 22.08.2024. године, у седници одржаној дана 02.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против одлуке из става првог изреке пресуде Привредног апелационог суда Пж 777/24 од 22.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 777/24 од 22.08.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 351/22 од 03.11.2023. године, којом је одржано на снази решење о извршењу Привредног суда у Београду ИИв 6627/18 од 24.09.2018. године у делу којим је обавезан тужени да исплати тужиоцу 25.720.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.02.2018. године до исплате, 2.145.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.05.2018. године до исплате, трошкове извршног поступка од 174.461,00 динар, те тужиоцу накнади трошкове спора од 1.210.175,00 динара. У ставу другом изреке, одбијена је жалба туженог и потврђено решење Привредног суда у Београду П 351/22 од 03.11.2023. године, којим је одређена награда и трошкови судском вештаку Радету Драговићу из ... на терет туженог и наложено туженом да уплати специфициране трошкове на депозитни рачун суда.

Против другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са позивом на одредбе чл. 403. и 404. Закона о парничном поступку. Из садржине ревизије произилази да тужени побија део другостепене пресуде којим је потврђена првостепена пресуда – одлуку из става првог изреке. Предложио је да Врховни суд преиначи нижестепене пресуде и одбије тужбени захтев.

Будући да су испуњени услови за одлучивање о ревизији у смислу члана 403. ст.1., те чл. 485. Закона о парничном поступку, то нема потребе да се одлучује о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11..10/23 – др. закон) Врховни суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи туженог којима се указује да је другостепена одлука донета уз погрешну оцену изведених доказа у списима, односно да је таква одлука донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку. Напротив, побијана одлука заснована је на чињеничном стању, које је утврђено оценом доказа извршеном од стране првостепеног суда који је и спроводио доказни поступак. Стога ни наводи ревидента којима оповргава налаз и мишљење вештака у делу који се односи на немогућност утврђења које услуге је ко од парничних странака извршио и да тужилац не поседује доказ да је извршио услуге за које потражује новац, не представљају валидан ревизијски разлог, јер битне повреде на које се указује нису могле бити учињене у поступку пред другостепеним судом. Наводима ревидента, који се тичу временског следа потписивања записника – да ли су најпре потписани записници између наручиоца посла и туженог, као носиоца посла, или између овде парничних странака, суштински се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања на којима су засноване нижестепене одлуке, а у ком погледу погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља дозвољени ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Нису од утицаја ревизијски наводи о томе да је другостепена одлука неразумљива, нејасна и противречна, јер се њима суштински указује на то да је таква одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Таква битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку, због чега наводи ревидента у том делу нису од утицаја у ревизијском поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 15.03.2017. године, тужилац, тужени, „Energsoft ITSS“ д.о.о. Београд и „Fadata“ д.о.о. Београд су закључили Споразум, којим су се као понуђачи међусобно и према наручиоцу ЈП „Електропривреда Србије“ Београд обавезали на извршење јавне набавке добара и то „Procurement sistema“, а тим споразумом је тужени именован као носилац посла и заступник групе понуђача. Предмет споразума је регулисање права и обавеза сваког члана ради учешћа као групе понуђача у јавној набавци, која је објављена на порталу јавних набавки 17.02.2017. године. Према наведеном споразуму, уговорнице су се сагласиле да одговарају неограничено солидарно према наручиоцу за извршење предузетог посла те да, уколико једна од њих не буде у могућности да изврши обавезе преузете уговором, њене обавезе преузима друга страна, као и да сnose ризик заједничког извршавања посла, а да имају право на пуну накнаду штете, односно регрес за преузети део посла друге уговорне стране. Анексом 1 споразума од

30.04.2017. године, који је закључен између чланова групе, тужилац је преузео обавезу пружања услуга: миграције са постојећих решења тужиоца у ЕПС-у, интеграције са порталом управе за јавне набавке у обиму 220 човек - дана, интеграције са будућим системом за понављање у обиму 220 човек - дана, интеграције са другим Oracle заснованим системима у обиму 484 човек – дана, што укупно даје обим од 924 човек - дана, а вредност посла, који обавља тужилац, дефинисана је у износу од 28.875.000,00 динара без ПДВ-а. Тужени се обавезао да у року од 5 дана од испоруке, прихватања и наплате сваке појединачне фазе од наручиоца, изврши: плаћање тужиоцу 80% уговорене цене по прихватању система након фазе тестирања и улазак у продукцију - након сачињавања, верификовања и потписивања записника о квалитативном пријему добара; плаћање 10% уговорене цене три месеца након уласка у продукцију и отклањања евентуално уочених грешака у раду система и потписивања записника о извршеној услузи за другу фазу и 10% уговорене цене шест месеци након уласка у продукцију и отклањања евентуално уочених грешака у раду и потписивања записника о извршеној услузи за трећу фазу. Утврђено је да је ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, као наручилац, спровела отворени поступак јавне набавке добара; да је у својству купца добара закључила уговор са туженим, као носиоцем посла у име продавца; да је ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, као купац, у целини измирила обавезе по Уговору о продаји ради реализације јавне набавке уплатом на рачун туженог укупно уговорене вредности од 199.870.000,00 динара увећано за ПДВ и да су купац и тужени у име продавца 31.05.2018. године сачинили Записник о извршеној услузи, којим је констатовано да је и трећа фаза извршена у складу са уговором. Тужилац је испоставио туженом рачун од 21.12.2017. године, којим је обрачунао вредност пружене услуге за прву фазу пројекта са ПДВ-ом од 27.720.000,00 динара и рачун од 26.03.2018. године којим је обрачунао вредност пружене услуге за другу фазу пројекта са ПДВ-ом од 3.465.000,00 динара, оба са доспећем на дан 08.02.2018. године. Тужени је 09.03.2018. године исплатио тужиоцу 2.000.000,00 динара. Тужилац и тужени су закључили, потписали и оверили Записник о квалитативном пријему добара и прихватању прве фазе пројекта 21.12.2017. године; Записник о прихватању друге фазе пројекта 20.03.2018. године и Записник о прихватању треће фазе пројекта 20.06.2018. године, којим су се сагласили да је тужилац извршио све предвиђене активности, уз констатацију да се од интеграције са порталом управе за јавне набавке одустало и да се одлаже до евентуалног стицања пословних и техничких предуслова током гарантног периода. Тужени је дописом од 28.08.2018. године констатовао да уговорену вредност посла тужиоца умањује за услугу под тачком два: интеграције са порталом Управе за јавне набавке у вредности од 3.987.500,00 динара, која услуга није извршена, а тужилац је прихватио да умањи вредност својих радова у том износу.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, оценом изведених доказа, првостепени суд закључује да је тужбени захтев основан, јер нема основа да тужени задржи средства која су му уплаћена од наручиоца ЈП „Електропривреда Србије“ у висини вредности која је по Анексу 1 Споразума требало да припадне тужиоцу, уз прихваћено умањење вредности од стране тужиоца. Првостепени суд оцењује да је, код потписаних и печатом оверених записника парничних странака о извршеним услугама о све три фазе пројекта, као и код потписаног записника о извршеној услузи од стране наручиоца, тужени дужан да исплати тужиоцу сразмерни део вредности посла, који је према расподели посла преузео тужилац, уз умањење за износ од 3.987.500,00 динара на име неизвршене услуге - интеграције са порталом Управе за јавне набавке. Према

становишту првостепеног суда, тужени је могао бити ослобођен ове обавезе само у случају да је нарушена сразмера поделе обавеза међу потписницама споразума у смислу да је тужени испунио део, или све обавезе тужиоца. Међутим, тако нешто није утврђено. При томе, систем који је био предмет јавне набавке постоји и функционише, а наручилац није имао примедбе на исти. Првостепени суд је имао у виду и то да наручилац није оспоравао извршење услуге од стране тужиоца, као и да тужени није сагласно уговореној могућности истакао ни захтев за накнаду штете, односно регрес за штету, иако је тврдио да је преузео испуњење тужiocеве обавезе. Напротив, сачињени су записници без примедби и прихваћени су испостављени рачуни, које прате потписани и печатом оверени записници и тужени није спорио тврдњу тужиоца да их је евидентирао у свом књиговодству, те је на бази улазних рачуна искористио одбитни ПДВ. Из наведених разлога је првостепени суд усвојио тужбени захтев у целости.

Другостепени суд је у потпуности прихватио образложење првостепеног суда у смислу члана 396. став 2. Закона о парничном поступку и потврдио првостепену пресуду.

По оцени Врховног суда, правилном применом материјалног права су нижестепени судови усвојили тужбени захтев за исплату износа од 25.720.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.02.2018. године до исплате и износа од 2.145.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.05.2018. године до исплате.

Наиме, како је од стране нижестепених судова утврђено да је наручилац посла ЈП „Електропривреда Србије“ Београд потписало без примедби записник о квалитативном и квантитативном пријему уговорене услуге, да су и парничне странке међусобно потписале без примедби записнике о реализованим фазама уговореног посла, те како је утврђено да је наручилац посла исплатио туженом, као носиоцу посла и заступнику групе (којој припада овде тужилац), целокупну уговорену вредност, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужени дужан да, сагласно члану 262. став 1. и 277. став 1. ЗОО, исплати тужиоцу сразмерни део вредности обављеног посла, који је тужилац преузео Споразумом од 15.03.2017. године, а у складу са Анексом 1 Споразума од 30.04.2017. године, уз умањење за услугу која неспорно није извршена - а то је интеграција са порталом Управе за јавне набавке у износу од 3.987.500,00 динара без ПДВ-а, односно 4.785.000,00 динара са ПДВ-ом. Уговором јесте предвиђено да, уколико једна од уговорних страна не буде у могућности да изврши обавезе преузете уговором, њене обавезе преузима друга страна, као и да уговорне стране сnose ризик заједничког извршавања посла и да имају право на пуну накнаду штете, односно регрес за преузети део посла друге уговорне стране. Међутим, како тужени није доказао током поступка да је преузет део посла од тужиоца, како од туженог, тако ни од осталих уговорних страна, то исти неосновано држи овде утужени износ, па је потраживање тужиоца у износима од 25.720.000,00 динара и 2.145.000,00, по утуженим рачунима основано, заједно са припадајућом законском затезном каматом, како је описано у изреци првостепене пресуде.

-5-

Следом свега наведеног, неоснована је ревизија туженог, па је Врховни суд применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић